

ספר

עמק רפאים.

חלק ראשון.

כוללת מעט הזמורת והאיכות מהמדינה מדינות
אמריקא לא מכביר ימים עמדו כח ונקראים בשם
הופאים (דאקטער, ס) והמה פורצי פרץ להעביר תקנות
עזרא סופר. ולבטל כל התפילות והפיוטים מאנשי כנסת
הגדולה. ומכחישים דברי חז"ל ועושים מנהגים שונות,
תפילת מזורות, ודתיים שונות מדתי ישראל וגם מדתי
העמים אשר אנו מתגוררים בארצותם, ורכים קלי הדעת
מתלקטים וידבקו בהם, אמרתי אנתחה לנתחים ואשלחם
בכל גבולי ישראל: והיה כל הראיה יאמר לא נהיתה
ולא נראתה כזאת למיום אשר גלינו מארצנו: שימו לבבכם
עליה, עזו ודברו.

חברתיו וכתבתיו בעטי, עט סופר, והראיתי החבור הלזה
אל ראשי העם אשר יחד נאמן תקוע בלכותם הנאמנים,
והמה חפצים במאדם ובנפשם שיודפס, למען ה' אלהינו
ולקדוש ישראל פארנו.

כ"ד אליהו במז"ר משה סופר ס'ת"זים המכונה האלצמאן.

נ ו א י א ר ק .

בכית ובדפוס כה"ר ל"ב חיים פראנקי.

בשנת תרכ"ה לפ"ק.

To the Jewish Public.

M. E. HOLZMAN, *Scribe, of Courland, Russia*, begs to inform the Jewish people of the United States, that he has now in Press, and will shortly appear, a translation of this work, which has for its object arguments, demonstrating the sinfulness of those who attach themselves to the new system now attempted to supersede the rituals and customs of Israel, established from time immemorial. It is unfortunately too well known that a sect has arisen in Israel who attempt to form a new code for public worship, embracing instrumental and vocal music. Choristers composed of male and female voices. Israelites and non Israelites, erasing the name of Synagogue and substituting the term Temple. The whole of these charges emanating from men who call themselves Doctors, and who are in fact destroyers of all that is sacred; their lips move in sanctity, and deception is in their hearts. The author, desiring to preserve in fact, the prayers compiled by "*the men of the great Assembly,*" has issued this work to prevent further encroachments in our holy ritual, and to prove that the course pursued by these innovators tends to uproot the "Scion of God's planting," and to sow seeds of discord detrimental to the welfare of Israel and opposed to the conservative course which tends to keep Israel distinct and holy.

I strongly recommend the within meritorious production.

M. J. Raphall, Dr.

L. S.

I most readily endorse the remarks of the Rev. Dr. Raphall.

S. M. Isaacs.

כך קטן חברתי לכבוד הרבני המופלג חי' ח"כ ה"ה כהר"ר ש כ כ א במוהרר יתקן המוכנה אייזיקש. אשר ללחה עליו רוח השם לפעמו לקדש שם שמים ברבים. וה" יהיה עמו כאשר עם אליהו זהר הכרמל להסיר כביאי הבעל אשר כנחו לשקר, כן יושע השם ברוך הוא את מ"ע"כ"ה להסיר המכשלה הזאת והאזן הגנף מקרב עם ה', אשר נקשו זה המונים המונים ורבים חללים הפילה בעם התוחלה, והשאת והספחת פשטה ושער ל' ב'ן למח בהם (ויקרא קאפיטל ל"ג. פסוק ג') ושער בנגע הפך ל' ב'ן עמא הוא, ורבתה המספחת בכל עיר ויתכו להם יד. ויקראו את עלמם רופא חולי עמו ישראל, ובעלות שפתותיהם יתחיקו את המרורות למו שהמה המה להם לרפאותם, רפואת הכפש, ולעשות להם ההרים למשור והרכסים לנקעה וכל התורה כלה אשר כתיסדה מפי ח"ל"ל וכל התפילות הקדשות אשר תקנו לנו אנשי כנסת הגדולה בלתי לכוור ימין ושאל, ותקנות עזרא המה כאין נגדס, ומכחישים בתחיית המתים ואומרים אין עולם אלא אחד ובודים מלבס נוסחאות זכות תפח רוחם וכשמתם, ואומרים הן הם מנטורי קרתא. לא מנטורי קרתא אלא ממחריבי קרתא (כמאמר הכביאי שעי" מאשרך מתעשים) הן המה מאשרים לכל אשר יבעו אחריהם וכבדי למלחות מאוימו וכרסיהם ימינו הדת, ולעצוב מקור מים חיים ולחלב להם נזרת ריקים, לחטא ולהחטיא את הרבים, ישר חילך איש שכנא אשר הנאת נאור לשרוף תפילות אשר נעשו מהאפיקורסים כי השמות הקדושים המה. בקדשים חמורים אשר הונאו ע"י בעלי מומין וה" יהי" בעורך לבדך על המוגמר והיו הכל מודים ה" הוא האלהים.

סעפים שנאיתי ותורתך יאהבתי
סחרי ומגיני אתה לדברך יחלתי
סמכני כדברך ואל תבישני מסברי

זאת עשיתי לפי מך ערכי, ולהתאבק בעפר רגליהם
המכירים את תורת אלהינו ומאמינים בנביאייו הקדשים
זאת עשו וחיו את האלהים אני ירא.

הכ"ד אליהו ז"מ משה סופר סמוס

E. M. Holzman.

ב ש כ ת

אם רפאים יקומו יודוך סלה לפ"ק.

פה נוא יארק יעא

יום ח' כ"ד טבת.

אחצר הכרך הקטן הלוה לכבוד השם ז"ה ולחורתו הקדשה, אנכי אנכי מך הערך, איכה אוכל להרהיב עוז ללבו על ההרים ולקפחן על הגבעות, ברחמי כי יש אנשים אנשי הערך אשר קטנם ענה ממתני, והמה עומדים למרחוק, בלתי לגלות את השאת והספחת והשער לבן אשר למח ולהעביר הטומאה ולכתוך את הבית את אשר בו הנגע, אך בחכמי במעט אנשי הסגולה את רוח קדשם כי בח ינחו להם לשקן את נפשם לנגע בנפשות החטאים האלה, חמתי אחכמה ויעבור עלי מה, אגלה לקהל עם ה' רעיוני, וכל אשר ראו עיני, ושמעו אזני, שלשה משמרת היו הלילה משמר ראשון חמור נוהק, המה הרפאים, משמר שני, בלבים לעקים המה הקראים, משמר שלישי, אשה מספרת עם צעלה וכו' המה הבותים שנתגלה שש שאלאו להם יונה זהר גרמים, מקודם היו נאמנים אך צפה מדינות אומריקא הנקראת עולם החדשה אין אמונה חדשה ביהודים כי אם הרפאים על כן אכנה שם החבור הלוה יַמְקָךְ רַפְאִים יען והגה כהפך שער לבן בבגרת ומראה עמק מן העור, לרעת הוא עמא הוא (ויקרא י"ג פסוק כה) רפאים, על שם שרפו ידיהם מהמלות, יען אשר לקחו גבנו התרפים אשר לְלַבָּךְ ושימו תחת הכר גמליהם ואומרים כי דרך כשים להם (כשים ועבדים וקטנים וחסד שוטה וקטן פטורין מכל המלות עשה שהזמן גרמא) ומן הַרְפָאִים נעשו רַפְאִים זאת מאמר המכנן היינו בחלמים רַפְאִים רַפְאִים מהקמן לחלם החלום. רַפְאִים יקראו, הלרי או מזור ומרופה בידם, להעלות ארובה, לגוף או לשמה, איזה סמים בידם, רק הסם המות, אשר תחת חלקת לשונם ימות, ללוד ליד צפיהם, ברשת אשר עמון בקרבם, להכשיל המון עם בנוסחאות זרות, ולשום שְמוֹת בארץ: ובקול הסירים תחת הסיר, ויקראו את עלמם פעם בשם רב, ולפעמים רופא: רופא; לו היו רופאים הנקראים (כהיו ארלט) גם זאת אין בידם, אוי לזותה בזה וכלימה. יַמְקָךְ רַפְאִים עמקי שאלו ואבדון דכתיב רפאים כל יקומו: אם רפאים יקומו חמר ר' יוחנן לא כרת הק"ז"ב"ה ברית עם ישראל אלא בשביל תורה שבעל פה. שחמר כי על פי הדברים האלה כרתי אתך ברית ואת ישראל (גמרא גטין פרק ה') וכל התכחוש תורה שבעל פה מפי ח"ל"ל או התקוים אשר תקנו לנו ח"ל"ל ואנשי כנסת הגדולה התפילות הישרות והנכבחת ובמקום שחמרו לקלר אין ראין להאריך, ולהאריך אין ראין לקלר ומי דחליף כולה האי שמע מיני!

פני גיהינום ימה אשר בקצה עמק רפאים

(יהושע ק' טו פ' ח').

ספר
עמק רפאים.

לכל הבשן ההוא יקרא ארץ רפאים (דברים ק"ג פסוק חית)
הנפילים היו בארץ וגם אחרי כן (בראשית ק"ו פ"ד) פירוש, ואחרי כן
אחר המבול עיין עס בארץ עזרה) כי רק עוג מלך הבשן נשאר מותר
הרפאים (דברים ק"ג פסוק יח) ויבוא הפליט ויגד לאברהם העברי
(בראשית ק"ד פסוק יג) מדרש רבה עבלט מהמבול, וגם תרגום יונתן על פסוק כי רק
עוג מלך הבשן נשאר מותר הרפאים (ק"ג דברים פ"א י"א
ארום לחוד עוג מלכא דמתנן אשתיר ממותר גבריא
דאשתציו בטובענא, ראיה ברורה שהרפאים המה
הנפילים. וגם שהם רשעים גמורים אף בחייהם נקראו
מתים) עוג מלכא דמתנן, מלך להחמאים האלה המה
הרפאים אשר בחייהם נקראו מתים ורשע ראוי לקוברו
בחיו.

רפאים, מואבים יקראו להם אמים (תרגום אונקלס
אימתני לשון אימה שכל הרואה מת אימה נופלת עליו)
דברי יונתן עם תרגום אונקלס בסגנון אחד, ורוק.
העמנים יקראו להם זוממים אונקלס חשכני, יונתן
זמתני אכן עזרא אמר, זוממים, מלת זוממן, וזיין הנוסף
היא מלה מתוקנת ללשון עברי והנה עד שקר ענה, עידי
זוממן היוצא מזה הרפאים המכחישים את תורה ה'
ובנביאיו הקדשים, המה זוממן כי אינם מעידים האמת.

עמק רפאים
אדם אל תתגאה כרוכ גר
הזן ועושר לא יועיל
הן לי הנפש והרכוש קח
הן עד לקבר רשע
תשובה תפילה וצדקה מציל
תורה ומעשים טובים ילוו

—o—

לך

לו אדם אלף שנים יחיה, הלוא כיום אתמול כי יעבור,
הלוא צבא לאנוש על ימי ארץ, מה אדם. אפר דם מרה,
אדם: אדם דרכו מות, מה יתרון לאדם בכל עמלו, כי אם
לעבוד את ה' ולחזור נשיהו בלתי מגרעת, ולבלתי החליף
דת, אשר קבעו לנו אנשי הדעת, כי מי האיש אשר מדד
כשעלו מים, ומי מדד במחוגה פני האדמה, אם עשה
יעשה לו כנפים, לעוף עד לשמים, ואם יחתור אדם את
האדמה עד לתהום, לא ימצאה את חקרת אנשי המדע,
כי הן המה היו מפקודי משה ואהרן אשר פנים אל פנים
דבר השם עמהם.

בבוכדנצר הרשע אמר אעלה על במותי עב, מה הוא
סופי (וכדי רום לבכה ורוחה תקפרת להודא הנחת מן
פרסא מלכותה, ויקרה העדיו מנה ומן בני אנשא מריד
וכו) כן יאבדו כל איביך ה', והנה עמדו אנשים חטאים,
חטאים בנפשותם, חטאים בגופם וכמאודם לבנים,
ושחורים, עקורים, נקדים, וברדים, רפאים, רע פנים, דע
ייןם, רופאי אליל, דייני סדום, ועמורה, ואדמה (וצבועים).
ארכעה דייני היו בסדום שקראו, ושקרוראי, וזייפה
ומצלידינא, וכו' (סנהדרין פרק אחד עשר) א' דמחי

לא תתא דחברי ומפלה: ב' דפסק ליה לאודנא דחמרא:
 ג' דפדע ליה לחבריה: ד' דעבר במיא. הן היו להם חוקים
 אחר חוקות עשתנותיהם. כמו כן עתה הרפאים בעירות
 ירבצון, ילדיהן עם גוריהן, ובילדי נכרים, ובשפחות נכריות
 יספיקו, בכתי כנסיות שלהם מנהגם לא מנהגי כו"ם, ולא
 מנהגי כותים ולא מנהגי ישמעאלים, אלא המה נוהגים
 בכית תפלתם מנהג של בתי טיאטראות ובתי משתאות,
 הש"ץ עומד בפניו נגד מערב ומנגן, והשפחות נכריות או
 עבריות עומדים צפופים מעלה מעלה, וכל העם המרה
 מטרה מטרה, וכאשר ירים הש"ץ את קולו יביט היטב
 להתכונן במראות השפחות בכדי לכוון ארץ לבו (שבת
 משנה ג' פרק א') באמת אמרו החזן רואה היכן התינקת
 קראין. כיוצא בו לא יאכל הזב עם הזבה מפני הרגל
 עברה ראו נא עד היכן דברי חכמי המשנה מגעת, החזן
 ראה היכן התינקת קראים שהמה יענו אמן יהא שמה
 רבא, וקדושה וברכו (תהילים ק' ח' פ' ג') מפני עללים וינקים
 יסדת עז, ולא כמנהגם. שכל הקהל דוממין כאבן דומם,
 והאמהות העומדות ממעל לו המה יענו אמן יהא שמה
 רבא, וקדושה וברכו בקולי קולות. ויש עמהם עוד איזה
 שנים או שלושה נְעָרִים, או נְכָרִים, ובידיהם (הנאטען)
 וגם מקל הלכך אשר פצל ברהטים בשקרתורת המים
 וכמטה יעשו את האתת כאשר ירימו את המטה ירימו
 קולם, וכאשר יניחו, קול דממה דקה ישמע, וכאשר ירים
 החזן פניו להביט בפני הנערות פניו יאדים, מקדושת
 כוכב מאדים ותגבורת כליו אשר לכש קודם התפילה בעת
 אשר ישב עם האמהת ביחידות ומסר להם כל סימני
 מנגינתיו, הנערות יגביהו עוף לקול שריקתו, איכה יעיב

כאפו אם אחת מהשפחות תחסרנה מקומן: כמה יעברון,
 וכמה להם לורא את מנהלותיו.

חזן וקהל בניגון ימים הנוראים.

עוד בו נשמתו יקוה לתשובת יציר אדמתו: איכה יוכל
 להרים ראשו בפני יוצרו: קדוש.

מנהג פשוט הוא, ש"ץ העומד בפני התבה, להיות
 מעומק בטליתו ולא יביטו העם בפניו בכדי שיוכל
 להתפלל תפילתו תפילה זכה בלי טירוף, והחזנים האלו
 עומדים על הבימה וטליתו על קדקדו כמו מטפחת וכובע
 קטנה ככף איש על ראשו, ומצח הנחושה מוצהבת כנחש
 הנחשת ופאר ראשו וקנו בתער יעבירו, ונעשין חֶלֶק
 ולובשין בגדי עשו החמדה ובאין לבית תפלתם וכריסם
 בין שינייהם, ומגלין פניהם, היא לבנה ואדמדמת צח
 מצוחצח בלתי להכיר כי שם ה' נקרא עליו, כי סר צֶלֶם
 מעליהם, בראש השנה, וביום הכפורים המה מהדרין יתר
 לתגלחת התערה, כי אז האנשים והנשים יחד יקבצו
 להטעמפיל ומושכם יחד כמו (בהטיאטער פליאהוים)
 והנערות יפצחו במרץ וקולי עופות ישמעו, ושריקות
 עדרים יצריחו, כל שומע תצלנה אוניו, מי שמע או מי
 ראה כזאת, לא אכותינו, ולא אכותיהם ולא אכות אבותיהם,
 כי אם מעת אשר עמדו רופא האליל בכדי לאסוף כסף
 רבו הפריצים בעם.

מיום שחרב בית המקדש נשאר לנו ע"פ חסד האל
 בתי כנסיות ובתי מדרשות הנקראים בשם ציון כי שם
 יהיו מצויינים בהלכה וכעבדת השם כאשר תקנו לנו

אנשי כנסת הגדלה ועזרא הסופר, ולא בעבדת חוץ:
 מיום שחרכ בית המקדש בטלו כלי שיר (מאמר דוד
 המלך תהלים קלו פ' ד') איך נשיר את שיר ה' על אדמת
 נכר: על ערבים בתוכה תלינו כנורתינו: וזאת מאמר
 המקונן על הר ציון ששמו שועלים הלכו בו. המה הנכלים
 רופאי האליל ערום יערמו לצוד ההמון ברשתם כשועלים
 על גדרי הכרמים לצוד ציד העופות ועתה עשו יעשו כלי
 שיר בבית הכנסת ובשבת וכימים טובים ידריכו ויצא
 הקול כמו שנמצא במדינתנו כלי הנקרא (דודע) חרפה
 ובוו למו:

מחברת הלזה היא כוללת מעט הכמות והאיכות מכת
 אנשים המתגוררים במדינות אמעריקא, ובשם ישראל
 מכונים, ועיקר דתיהם להפר ברית אשר כרת ה' אִתָּנוּ
 בחורב ביום הקהל, ועשו שמורת בארץ להקרא בשם
 רפאים שם מיוחד להם, שם היאות להם בעולם זה,
 ובבא, (רפאים כל יקומו) מולולין בדברי חכמים, מכיון
 את המועדות, מחללין שם שמים בגלוי ובסתרי, כופרין
 בתחית המתים, ובכיאת משיח, ואומרים אין עולם אלא
 אחד, ולועגין על כל תקונים והתפילות אשר תקנו לנו
 אנשי כנסת הגדלה אשר יסדו לנו איש מפי איש עד
 משה רבינו ע"ה ומשה קבלום מפי השם ברוך הוא
 (במדבר י"ג פ' ז' ח' בכל ביתו נאמן הוא על פה הדבר צו) על זה דרשו
 חז"ל כל מה שותיק אחד עתיד לחדש כלם נתנו למשה
 מסיני, ועתה זה ימים לא ככירים בא איש חמוץ,
 אדום שמו (בלשון לש) ראטהענמיים אשר נגרש בנבלותו
 וכצרתו אשר היה בקרחתו ובנכתו ממחנה ישראל,
 ועף כאחד עופות הטמאים עד אשר מצא מרגוע בין

הבייארים (כסח אחר צוערים) אשר לא ידעו ולא ראו תועבתיו,
 כל חייו היה תהו ועניניו הבל, ורעות רוח, איש ערירי, בלי
 אשה ובנים הלך חשכים ואין נוגה לו, והיה הולך וסוכב
 מבתי זונות אל בתי משתאות, הן בחול, או בשבתות וימים
 טובים בפרט בשבתות וימים טובים היה מהדר גדול ולא
 הקפיד אם חוץ לתחום או לא, יען כי היה בעצמו העירוב,
 עירוב בדעתו, עירוב באמונתו מאכלות אסורות, זונות
 מחולפות, נבלות וטרפות, שקצים ורמשים, לא הוציא
 מתחת ידו, בעודו בכפו יבלענה, עוד בלעתו כפיו דרם
 דרם כאחד עופות הטמאים דורסין ואופלין, כה נהג כל
 ימיו עד אשר נפל בחלי רע, ואין מי אשר אסף אתו
 הביתה, יען כי נתודע קלונו בהמונו, והובא בבית החלאים
 (השטח) אשר בסענסינעטער עד כמו חצי שנה ומרת
 בנבלותו והובא לקבר כפגר מובס, ויקברוהו קבורת חמור,
 הוא היה אשר החל לקרוא בשם השם, הוא היה ממיסדי
 תקנות חדשות ומנהגים שונות לתקן תפלות מזורות, הוא
 הפר דברי חז"ל, הוא המכזה את המועדות, הוא החוטא
 ומחטיא את הרבים לפנות ערפס מול הקדש וכנו עדתם
 קהל רפאים, וכודים מלבם דברים כלפי מעלה להקל
 לההמון עול מלכות שמים, בעד כריסם למלאות זאת
 הצרעת פרחו עד אשר עמד תחתיו במתכונתו ובמהותו
 איש לבוש לבנים לבן שמו ומלא את מקום האדם האדם
 הזה, וזאת ההצעה אשר ידבר אל העם הזה, השם העביר
 חטאתכם, על סמך הפסוק (אם יאדימו כתולע כצמר
 יהיו) השם הביא את לבן תחת האדם, מכופר לכם הכל
 מותרים לכם, אין איסור מדרבנן חל עליכם, ותורה אחרת

* החל עשה השם חילין עירין ברשי.

אתן לכם הנקרא מנהג אמעריקא. בלעני שפה ובלשון אחרת ידבר אל העם הזה, שמים אור לחשך, ומתוק למר: צו, לצו. קו, לקו. זעיר שם. זעיר שם. עצו עצה ותוכר. דברו דבר ולא יקום כי עמנו אל.

שיר חדש אומרה בעד רופאי הרפאים האדומים והלבנים וחשך משחור הארס:

או כדרת קדם מאדם עד, נח	ימי תמימים יודעא, כספרו יכתבו
ימי הנפילים אנשי השם גברו כח	יארך ימיהם בטוב ובנעימים שנותימו
רבו ימי שני אנוש, מספר צבאו עליו ארץ	כל ידעון רע אסון ירחיק ממנו ריהם
רעה כל ידעו בעמל איש אינימו	ואנשי עולה כהציר מהר ימלו
החליפו אננים ככיר, איתן עצמותימו	גם המה גם מעשיהם יהרו יבלו
כל אסון רחוק מנהם, צוחה ופרץ.	אנשי דמים ומרמה לא יחצוימיהם.
אך כרכו ימיהם רבתה גם רעתם	הן יקרב הי יום טובה ורננה
ולפני מרום מראשון באה צעקתם	וימלאו שנותינו שבעים שנה
עם א גם עם אדם רוהם כל נאמנה	כל מוצאו לפני יו ירצה
לשדי אמרו סור כל נעברוהו	רגלי הסירו ישמר מלכד פעמיהם
ויקצף לאמר הלואת אאריך ימיהו	כל יראו שחת כל ינפפו רגליהם
לא והיו ימיו אך מאה ועשרים שנה.	עטרת שיכה כדרך צדקה תמצא.
אך גם זרעם אחריהם הוסיפו סרה	אנו ליה ועימנו ליה מגדולם ועד קמנם
לנכהה וצדק הפנו כהף סוררה	יתנו יהד קול, אמר תרון לשונם
מוסר שדי שכהו מפעלות רוב אונים	זה חלק יושך לבב, נהלת אמרו מאלוה
ויוסף הי קצות את חקות הוט הייהם	כי מעיני מי נעלמו, רב הסדיך?
לכל ירכו פשע ותהוקנה מוסרהיהם.	לכתנו בתמים עם אל ועם אנשים.
נשא כפינו למרום ולשונינו תביע, יי אלהים אמת, ותורתו	
אמת, חותמו אמת, ונביאו הקדשים, וכל אשר יסרו לנו	
אנשי כנסת הגדלה אמת.	

מודעה לדאקטר לבן.

לו קרבת אלהים חפצת. הלא באלהים פטחת: ועל יי יהבך השלכת. וכעיני אנשים נתכבדת: אם נא פדרכי האמת. היית בהיר בשמש: אך לחפץ לבך הלכת. חצר מות לך חצבת: לאיש זר נחשבת. איך שודר נפלת נפלת:

ועתה חזור בך, חזור בך בימי עלומיך, ותשוב מרוע מעלליך, בטרם יבוא השמש ויעריב, ויזרח האור בחלונך, והיית אהוב למקום ולעדתיך, אם בעד ככר לחם ותפנוקיך, תתן נפשך ונשמותיך, אהה, אהה, קומי והביטי לתמונתך, כי צלם אלהים סר מעליך, אוי ואבוי איכה תוכל לשכב על מטתך, בעת הוכלך לקבורתך, כמה נפשות לשאול חייבת, פתנות עור הלכשתם, אפר תחת פאר חגרתם, ומי יעמוד בפרץ בעדם, הלוא אתה פרצת, ואלה הצאן מה עשו, וחמה כבהמות נדמו, זה דרכם כסל למו, ואחריהם כצאן לשאול שתו מות ירעם וירדו בם ישרים לבקר חזור בך, חזור בך, תשים לבך למאמר החכם ש"ה"ע"ה לך אל הנמלה אוגרת בקיץ לחמה, וד"ל. מנהגן של ישראל תורה, אל תסוג גבול עולם, אל תקרא עולם אלא עולים אלו עולי מצרים (פרק ה' משנה ו' פאה) אבל לא מנהג אמעריקא, מנהגן של ישראל תקנו לנו אבותינו, ממשה רבינו עד כנסת הגדולה אשר תקנו על פי הנביאים חגי זכריה ומלאכי, ואחריהם קמו תנאים ואמוראים, וגאוני ארץ אנשי השם אשר בזכותם נחיה כגוים, לא הרימו יד להוסיף או לגרוע חלילה אפילו קוצו של אות קטנה: מדינות אמעריקא היא מדינה חפשית, אבל לא מחרבו של מלאך המות ולא מדינה של גהינם, ומדין יום הגדול והנורא.

וכל מין יש להם מנהגים שונים לנהק את מוסרתמו הצדוקים והכיתוסים אינם מקבלין בעדהם כי אם אשר יש לו ראייה מאיזה משפחה.

עדת שכחאי המה בטמאתם ימחו שמם.

עדת הרפאים המתגוררת עתה במדינות אמעריקא המה כשאת וספחת פשחה בכל יום (וכי יהיה בקרחת או בנכחת נגע לבו אד מרס צרעת פרחת היא) (ויקרא י"ג פי"ב) איש צרוע הוא טמא הוא, בראשו נגעו וכל אשר יגע בו ורחץ במים את כל בשרו וטהר.

אלו הן אשר המה אפיקורסים גמורים ודינם מבואר ביורה דעה: ההושך עצמו מן הדין: פירש מחיי העולם הבא אומר לית דין ודיין (רמ"ב פ"אבות):

המזלזל דברי חכמים: ועושין הקנות ודינים ולא ישיגהו על דברי היזיל: המכזה את המועדות: אפילו הולו של מועד:

דלא מנת תפילין בכל יומי: מבחיש יציאת מצרים והשנחת הבורא: האומר אין עולם שני: על זאת התקינו לאמר מעולם ועד עולם:

מי שאינו מאמין בביאת משיח: אף על פי שיחמהמה אפילו הכי אכחה לו: מי ש"מ בתהיית המתים: תהיית המתים היא מן התורה:

לכד מהכופרים בשלש עשרי עקרים ופושטים ידיהם למעול מעל לנגע בדברי הקדש ומגלן פנים בתורה, המה עוכרי ישראל (יהושע ק"ד פ"ב) ויאמר יהושע מה עברתנו יעכרך יי ביום הזה וירגמו אתו כל ישראל אכן וישרפו אתם באש, עכו בן זבדי בן כרמי עבר את ישראל על שמעל ולקח אדרת שנערה ומאתים שקלים ולשון זהב, רופא האליל אשר התהלך ההתלו במלבושיהם באדרתו, ולשון זהב להם להמתיק המרורות ולצוד את עם ה' הנבערים ולהביא אתם בבארת חמר הלוא מהיום והלאה יקרא הכרך רפילות ישרון לעבור את עם ה' יקרא: עמק עכור: כלשון הזהב והמאתים שקלים אשר הרימו מאנשי עדתם, הן המה בעוכריהם (ודי זהב דברים א) (עשו את העגל).

רופא אליל ועדהם עד אן תגנו כמו אפל קופצים ודוהרים על רגבי אברון דרי תפתה יקיננו ומעטת חיים אהרי גיום ישליכו ובאדרת חוהים התהלך החתלו.

הדור אתם ראו את גדל מעשה אלהינו, בכל דור ודור ימצאו פורצי פרץ, וכל מגמתם בכדי לעגני מעוג, ולמלאם כריסם מעדנות.

כז יספר אשר עבר עלינו, המים הזדונים, צמדנות חסיד בניי הקיסר מקלאי הראשון. בשנת ה' אלפים וחמש מאות תשעים ושלשה.

הקיסר ניקלאי הראשון הוא היה תקיף בממשלתו הוא אמר רבטל מלכותי ולא תבטל גזירתתי, וכל העולם, והאדרכמונים, והפחות, ושרי המדינות, חלו מפניו, כי היה מלך קשה שם עיניו ולבו אל דתינו, לבטל הגמרא, מסכתא ע"ז, ודיני יין נסך, וזהר הקדוש ויתר ספרים, ספרי מוכר, ספרי קבלה, וכמה תפילות, ופיוטים לבטל, וזאת היתה חכמתו, רצונו ומשאלתו להמר אותנו וכלם יעמדו ויאמינו לאמונתו (לאמונת הנוצרי) אך לא גזר את זאת בגזרה שימירו אלא, כתב בשם הקיסר כל יהודי אשר ימיר דתו, ויאמין באמונתו יש לו חירות לדור בכל המקומות ויש להם חירות גדול, וגם מי שימיר את עצמו יקבל מגנוי המלך סך מסוים וחפשי כל ימיו מלהנשא לאיש מלחמה הקלי הדעת ואוכלי בשר החזיר השקץ והעכבר ויתר התועבות, מקצתם היו לברות למו והמירו א"ע מיד ויקבלו הפרס הקצוב להם ואכלו את בשר החזיר ביד רמה, ומקצתם המירו א"ע בעת אשר עלה עליו הגורל לעמוד לפני השלטון להאחו במצודה לאיש חיל, ושלומו אמוני ישראל היטיבו מעשיהם, והפילו תחנונותיהם, והציקו תפילתם לפני שוכן מעונה, ויקבלו את גזרת הדין מהשמים, ויקדשו את השם, ולא פנו אל רהבים ושטי כזב, כמה נשים צדקניות מתו על צוארי בניהם את אלה

מופתורת יזכור לנו אלהים, וכאשר ראה הקיסר ניקלאי שמוימותיו ופעולותיו לא הביאו לו פרי תנובתו, ולחץ השמד לא הוציא משפתו, הגם המירו איזה מאות במדינתו, הריקים ופוחזים אשר בוו לו להביא אותם כערתו, ויתנכלו במועצות ותחבולות, איכה בכף ירך יעקב לגע... בימים האלו נמצאו במדינות רוסיא אנשים מלומדים מהיהודים אשר בשמם יקראו, מאנדיל שטאם מעיר זאגער בליטא, ראוינטאהל מווילנא, ובתוכם איש באייער, (נ"א בער) קרא את שמו דאקטער (רופא אליל), היה מלמדי תינוקות בריגא במדינות ליפלאנד ממשלת רוסיא, אנשים יהודים בה מעט, כי אין חירות ליהודים לעסוק בעניני משא ומתן עב חדלו לְשַׁבֵּת שם, אך המעט שהמה יחליפו כח, רב יאונים המה ירבצו שמה, והמה קראו לו דאקטער והסוחרים היהודים אנשי השם אשר באים ממרחק יש להם כתי כנסיות לכדנה, ומביאים עמהם שוחטים נאמנים, ולא יתערבו עם תושבי ריגא וילעגו על זה האיש ויבו בעיניו לשבת בקרית חומה ריגא והלך חשכים לערי הפרצות ויתלקטו יחד, מין מצא מינו, ויאמרו העצים אל האטד קום מלוך אתה עלינו, כי האיש הריק הזה היה ההדיוט שבהן, וההדיוט קפץ בראש, ויועצו כלם לאחוז בכתי מדרשות, (צור תעודה חתום תורה כלמודי, עם אין גדיים אין תישים) ישעי' ק"ח פ' ט"ז, כדברים האלה הציעו לפני המיניסטער שיפקוד את האיש הבער ההוא שישע אל המקומות אשר היהודים מרכיצים תורה לבטלם מלמוד הגמרא ופוסקים, והוא יעשה להם כתבים למודים, ודת יהודית ילמדו שעה אחת ביום, ואז יעשו כלם אגודה אחת, והקיסר יאהב אותם, ויתן להם חירות ושררה ככל העמים:

וישב הרבר בעיני הקיסר ניקלאי.

וישלחו אותו מזאנג פעטערס בורג ומכתבים שונים בחותם הקיסר והיה כתוב בשם הקיסר אל הסגנים ואל הפחות כל מקום אשר ירוך הדאקטער רופא האליל, יעמדו למשמרתו, וינתן לו סוסים בעצבים ובפרדים למחר ויחיש מעשהו לכצע תפקיד הקיסר, ואל היהודים ככתבם וכלשונם, לכל ימרדו בו חלילה, וכאשר בא האיש הלזה והלך אצל הפרנסים דקק מינסק ויתאספו כל הנערים אשר אגודים תחת ידי מלמדיהם, ומכתי המדרשים, ובני הישיבה ויסקלו אתו באבנים וצרחו כלם יחד בקול מר עלה קרח עלה קרח, עוכר ישראל הלוא טוב מותך מחייך, לולי הפקידים הערלים, היה נהרג בו ביום, כי לו היה איש אשר אמון בולא היה איש מבני ישראל אשר ימרד במלכו, אך האיש מוימות ההוא כבואו אל עיר כרחובות קרי' הלך עד אשר מרגוע בכתי הזונות מצא וזאת כתבו כל פקדי המדינה, אל המיניסטער ויבקש את נפשו לקחתה, והוא ראה כי כלהן אליו הרעה ויברח, וכעת שמענו שמעו שהוא מנהל העדה, (אוי לעם אשר מלכיהם בער) במדינות אמעריקא, כי לא מצא מרגוע לנפשו בכל מדינות אירפא, כהעורב אשר לא מצא מנוח, כי לא אלמן ישראל, ונצח ישראל לא ישקר תחת הנעצוץ יעלה ברש, ותחת הסרפר יעלה הדם יקדים צרי, לתרופה, וד"ל.

תשמישי קדושה נגנזין. איזהו תשמישי קדושה:

ספר תורה שכתבו ישראל או תפילין או מזוזות או שאר ספרי קדש, ונפסלו מפני יושנן צריכין גניזה דיני גניזה. ככלי הרם ולובשין מטפחת את הספר תורה, או אשר

שמות הקדושים אשר נכתבו (כיוורה דעה סימן רפא) ממי
הכשרים לכתוב טעונין גניזה בכלי חרס, וקוברין אצל קבר
תלמיד חכם:

ספר תורה, או תפילין, או מזוזה, או שאר ספרי קדש,
שכתבן עבד, או אשה, או קטן, גוי, או ישראל מומר פסולין:
כתבן אפיקורוס ישרף:

עיינ בשולחן ערוך ארח חיים, סימן ל"ט סעיף ד' ובטור
ארח חיים ל"ט סימן א' ובשולחן ערוך יורה דעה סימן
ר"פ"א ס"א:

זה הכלל, או הפרט, כל כתבי הקדש אשר כתבן
אפיקורוס אינן טעונין גניזה, וטהרתן היא, שריפתן.
ומצוה לכל בר ישראל:

אשר בשם ישראל יכונה הרואה את הכרך החצונות
אשר חצבו עליה השם תפילת בני ישורון ומנהג
אמעריקא בעורו בכפו ישרפנה, כי אין איש בכל מדינות
אמעריקא אשר יכול לתקן תפילות או פיוטים, וזלת אשר
גבלו לנו ראשנים וכל מאן דחציף כולי האי שמע מיני:

דברי חכמים כדרכונות וכמשמרות נטועים בעלי אסופות
נתנו מרועה אחד (קהלת יב, פ' יא) כל התיקוני
התפילות והפיוטים ומנהגים וכל הספרים הקדשים אשר
עדיין נמצא מעט מועיר המה. כי מרוב תלאותינו נאכדו
או נגנזו במטמוני המלכים והקסריות הנקראים
(ביבעלטיג) הגם לעינינו המה מבעלי אסופות כל ספר

מחבר אחר, ובכל זאת מרועה אחד נתנו, כי כל מה
שותיק אחד עתיד לחדש עד לימות המשיח נתנו למשה
רבינו בסיני:

רופא האליל, עד אנה תהותתו על איש, איש זה משה
(במדבר י"ב פסוק ג') (והאיש משה עניו מאד מכל
האדם אשר על פני האדמה) לא עליו תלונותיכם כי על
ה', כי כל הגדרים אשר גדרו לנו אבותינו מרועה אחד
נתנו (הש"ת הוא רועינו הוא אבינו) והנה קמתם תרכות
אנשים חטאים ולפרוץ פרצות בישראל, לעשות חרצובות
רשע, לכטל את המוערות, לכטל מצות תפילין, לעשות
תפילות מזורות נגד ה', ונגד משיחו, ונגד קהל בני ישראל,
ושלומי בני עמינו מסרו עצמם ועד היום כמדה אלפים
עומדים על התורה ועל העבדה יום וליל ומענים את
נפשם, בכדי שלא ישלטו בנו שונאינו, ואתם רופאי
האליל בערתם את הכרם, (מאמר שלמה המלך) חוטא
אחד יאבד טובה הרבה: הנה אנחנו משולים לעכברים
כי אם עכבר אחד תאכל דבר מה אמרים עכברים
אכלוה, כי טבע הבריאה שתוציא רע וטוב, ואם איש
אחד יחטא ויגנוב יאמרו, היהודים גנבים, ועינינו ראים
כמעט בכל יום רוע מעלליהם אבל הממשלה תכסה
אותם, אם יש בנו כגרגיר חרדל תתראה אליהם כגלגל
חמה, ולמה רופא האליל תפרצו פרץ ולהביא אשמה על
בית ישראל, זכרו לימי קדם הצרות והגזרות אשר עברו
על ראשינו מהפריצים, הישיבוכים, וה' יחי' מגן בעדנו.
ותעל הצפרדע (שמות ח' פ"ב).

העלה צפרדע אחת ומכה בקורנם, עד שמלאו כל

מצרים צפרדעים ובכה ובכדיך וככל עמך יעלו הצפרדעים
(שמות ו' פ' כ"ח) רופא האליל בא אחד אשר נקרא בשמו
אדמוני והשריץ צחנותו והוליד לבנים ושהורים, וארא
והנה הרופאים עולים עקדים נקדים וברדים ורבו במדינות
אמעריקא כהצפרדעים ביאורי מצרים, ונעשו חמרים
חמרים, (בראשית ו' פ' ב') מכל הבהמה הטהורה תקח לך
שבעה שבעה איש ואשתו ומן הבהמה אשר לא טהרה
שנים איש ואשתו, רופאי הרפאים באים הנה בלי נשים
ומולידים: צוה השם לנח לקח מהטהורים שבעה שבעה
למלאות פני תכל בטהורים: והנה עתה רבו וישרצו ומלאו
וכסו את עין הארץ בטמאים, רופאים, ומחסרי אמנה,
כופרים, אפיקורסים, כופרים בתחיית המתים, ובביאת
משיח, הן המה יתנו עידיהם שעקבא דמשיחא הוא:
בעקבא דמשיחא העולם תהפך למינות, וחוצפא יכנא:
מי ומי הרופא אשר יוכל להרים ראשו ולכטל אידה
דבור קל משיחת חולין ת"ח אשר כזמנינו, ובפרט מי יעלה
בהר ה' ומי יקום במקום קדשו נגד קדושי עליון אנשי
הכנסת הגדולה תקנום, וכל תקנות עזרא הסופר, אשר
תקן לקרוא לספר תורה ו' גברי תיקון לאנשים אשר אין
ביכולתם לבוא לבתי כנסיות בימי החול ולא שמעו קדיש
וברכו, ע"כ הו' קרואים לתורה אומרים ברכו והקהל
עונים אחריהם ברוך ה' המבורך, תקנה לכל ו' ימי החול,
עזרא הסופר תיקן שכל יהו עומדים בני עמנו שלושה
ימים בלי תורה, תיקן לקרוא בתורה שבת קדש, ושני
וחמישי, מי ומי ההולכים לקראתו, ומי יוכל להתייצב בפני
החרב המתהפכת לשמור את דרך עץ החיים, זכובי מות,
יבאישו את הגן נעול כפרדם (שיר השירים ק"ד פ' יב)

שלחך פרדם רמונים עם פרי מגדים: כפרים עם נרדים:
שלחך המה הנביאים הקדשים ודברי חז"ל פרדם
נוטריקין: פשט רמו דרוש סוד רמונים אפילו פושעי
ישראל מלא מצות כרמון: אבל כפרים המה כפרים
בדברי חז"ל ובביאת משיח, ותחיית המתים, עם נרדים
היורדים לשאול ואבדון, נחש הקדמוני שרשם, כי משרש
נחש יצא צפע, ופריו שרף מעופף, ורעו בכורי דלים.
רופא האליל שרשם מבלעם הרשע, הוא לבן הוא ארב
על בכורי דלים, בכורי דלים, המה ישראל, בני בכורי
ישראל, דלים מלשון דלו עיניכם למרום, כאשר צר להם
ויצעקו בני ישראל אל ה', בלעם הוא לבן (עיינ בתרגום
יונתן בן עזיאל ספר במדבר ק' לא' פסוק חירז) ושמה
ברור שבלעם הוא לבן:

צא ולמד מה בקש לבן הארמי לעשות ליעקב אבינו: **צא**
ולמד מה בקש בלעם לעשות לישראל, לתן עין הרע
במחנותם (במדבר כ"ד פ"ב) וישא את עיניו וירא את
ישראל שכן לשבטיו, ותהי עליו רוח אלהים ולא נתנו
אלהים להרע עמנו: וכן אמר לבן ליעקב לולי אלהי
אביכם אמש אמר אלי פן תדבר עם יעקב מטוב ועד רע
וכו' (בראשית, ק' לא' פסוק כט) והלך כפעם בפעם
לקראת נחשים, ונחש נחש, עד אשר יעץ להכשילם
בכנות מדין והפיל מישראל ארבעה ועשרים אלף איש,
ועתה קמו באי כחן מסטרא דשמאלא ויכצעו את מעשה
בלעם, לכנות להם בתי תפלות ויבאו האנשים על הנשים
בחיבוק הזרוע וכרכים מוזהבים בידם, וכשמן המר יריחו,
וישבו יחד, איש אחד בין שתי נשים, והבחורי חמד יקחו

להם נשים מכל אשר בחרו מהבתים המפורסמים, ויבאו בבית התפלה, כי יאמרו מה לנו לילך אל בתי טיאיטער, שמה אין להם מקום לשבת כפי תאותם ולמלאות מזימתם ועוד שמה בבתי הטיאיטער כסף זילו מכיסם, ופה בהתחברות ישבו הזוב, עם הזובה, ואינם מתיראין ממאמר חז"ל אל ישב הזוב עם הזובה מפני הרגל עברה כי עברו כמה פעמים, ועל פי דיני שולחן ערוך כלם ראויים להיות חזונים כי הגם החזון הוא רגיל בכך: (כי כל שיץ צ"ל רגיל, והם רגילים מנעורם) העם ככהן: זכור את אשר יעץ עליך בלעם בן בעור.

שמות כ"ג פ' י"ג.

ושם אלהים אחרים לא תזכירו, לא ישמע על פיך: יש רעה חולה בתוך ההמון ממקצת אנשים במדינות אמעריקא המבקשים לזכות אבתיהם לעמוד מראשתיהם מצבת אבן ולעשות הפרט יום אשר מת אביו או אמו או קרובו מיום הולדת הנוצרי, כי בוו להם לספור מבריאת עולם, אלא לכתוב על המצבה היינו אם מת לאחד, אביו ביום ג' א' דניסן ולמספר הנוצרי הוא כ"ח מארץ, ולשננה הבאה שנת העיבור יהיה הכ"ח מארץ כ"ב אדר שני וכן לכל החדשים, כי מספרם אינם מכוונים עם מספרינו יען כי אינם צריכים לקידוש החדש או למועדים במועדם לחוג, ע"כ אנו בני ישראל מחשבין ומקדשין את החדש משעת המולד ואם יבוא בן או בת לעשות היארצייט 28. מארץ שהוא כ"ב אדר שני ובפינקסו של מעלה אין להם מארץ ולא חשבון האומות, ונמצא שהבן יאמר קדיש אחר הנוצרי.

ודל, האם בואת הבן יזכה את אביו או אמו, ובאיוזה פנים נבואה לקבר ישראל, כי יחדל שם קבר שם ישראל, אין אנה חכמת בני עמינו אשר מקדם היה להם, מקדם היה להם חכמתם מהנביאים הקדשים ובקבלה, ובימים האלו חכמת רופא האליל תתגבר, הוי חכמים בעיניהם וכל חכמתם תתבלע, וחכמי האמת אומרים שיש להם חולי הצאן תולעים במוחם, ע"כ מנגחים זה את זה וכל אחד יעשה תועכתיו בענין אחר והמה מנגחין יחד ככבשים אשר התולעים במוחם, להמית התולעים: ושם אלהים אחרים עד לקבר יובל (בראשית ד' פ' ז') לפתח חטאת רובץ, עד פתחו של קבר. הביטו וראו עד היכן מגעת, (ישעי' ז' פ' יג) שמעו נא המעט מכס הלאות אנשים, כי תלאוגם את אהי: (ישעי' ח' פ' יט) וכי יאמרו אליכם דרשו אל האכת ואל הידענים המצפצפים והמהגים, הלא עם אלהיו ידרש, בעד החיים אל המתים: הרפאים ורופאי האליל אין להם תקומה לא בזה, ובכא, (ישעי' כו' פ' יט) יחיו מתיך נבלתי יקומו הקיצו ורגנו שכני עפר כי טל אורת טלך, וארץ רפאים תפיל: לך עמי בא בחדריך וסגר דלתך: בערך חכי כמעט רגע עד יעבר זעם: כי הנה ה' יצא ממקומו לפקד עון ישב הארץ עליו וגלתה הארץ את דמיה ולא תכסה עוד על הרוגיה: אשר רופאי האליל כסו פני האדמה, והמה עיני הארץ, ורבים חללים הפילה: ארץ בל תכסי דמם וד"ל:

הדור אתם ראו מעשי ה' כי נורא הוא: איש בוגד היה כפה נוא יארק טרם בוא הנה הנשר לעוף והוי: היה מקודמי המיסדים את הטעמפיל ורצה לדחות את

יום השבת קדש על למחרתו ליום א' ולהיות ככל הגוים:
וזאת היה לכל העדה הרעה הזאת לתורת אמת, לכל
ימרה את פיו, ובבקר יאספו כלם ויכתב בחקי התועבת
לחק כל יעבור. וכאשר הלך העובר הלזה אל ערתו, עדת
מרעים נפל ברחובות קריה, נפל ולא יוסיף קום, לא פנה,
וכבא, והובל כנצר נתעב וכפגר מובס כן יאבדו כל
איביך ה':

והנשר הלזה מלא מקומו.

ביתר שארת ויתר עו להקל מעל ערתו את עבדתם
עבדת הקדש, נשים ואנשים יחד ירבצון בכית תפלתם
בקלי הראש, ובנגינות שותי שכר מנגינתם, ולפעמים קולי
קולות יהמיון מהפלי הנקרא (רוסע הודע) כי הוא קל
יתר מהנשר, אוכל ודורס. כשאר עופות הטמאים.

רופא אחד, קרן אחד, או קרן גדוע, או גרוע, גם הוא
הבל ורעות רוח, דורס, טורף וצועק, ויקוים מהרה וכל
קרני רשעים אגדע. מצוה לפרסם שהמה הרופאי אליל
פשע על פשע יוסיפו ומתירין אשת איש לעלמא בלתי
גט פטורין מבעלה כדת, רק על הפירוד מהקארט המה
משיאין את האישות ומבטלין דברי התורה הקדושה
(וכתב לה ספר כריתות) וכל הדינים החומרים אשר
התקינו חז"ל גמרא גיטין, טיב גיטין ספרים, ודינים,
ושאלות ותשובות עד אין מספר, והמה מפירין הדת
לשוא עמלו בנזיו בו. וזאת הנשואין בלי גט פטורין, יעשו
את בנות ישראל הפקר ובניהם ממורים, הילדים אשר
יולדו להם מנשים, שלא קבלו גט פטורין מבעליהן המה
עברו דת וכו' גם הקארט אינם.

מנוחין להנשא: לאיש או להאשה על פרידתם בכדי
שלא יהיה תקלה ח"ו, וד"ל, ה' יעביר זרון מן הארץ:
ויטהר מזומוותיהם, ויצרפו בכפור כל בדיליך וימהר את
המטהר ומוצרף ויכירו וידעו כי ה' אלהינו מנהיג ובורא.

שבחי יהודים דמדינות איינגלאנד.

א) בכל מדינות איינגלאנד אין להם כי אם שני
מנהגים, מנהגי אשר יסרו ק"ך אנשי כנסת הגדולה,
מנהגי פולין, ומנהגי ספרדי מנהגי קדושות רק אחת
אשר עשו בני הכפירה וקראו להם רפאים מחוץ למחנה
ישראל הרחק מן המחנה וזאת נעשתה במאנסעסטאר
ונתבטלה והרב הדאקטער אשר היה להם סיללער המיר
א"ע וקדש שפחה נכריות ככית כ"ו, וזאת אחריתו עדיאבר.
ב) בכל מקום אשר יהודים גרים שם, להם לחק לכל
יעבור זמן התפילה ולא להקדים.

רק כפי הקביעות דהרב הגאון והב"ד דלונדון.

במקומות הקרובות או הרחוקות לא יתמנה ש"צ או
שוחט בלתי הרשאת הרב הגאון והב"ד דלונדון, ועיניהם
פקוחות, ובכל העירות לא יוכל אחד להרים ראשו לתן
חופה וקדושין, בלתי ידיעת הרב, וגיטין לא ינתן כי אם
ע"י הרב והב"ד.

ג) בתולה נשאת ליום הרביעי (כמאמר הגמרא) אם
יצא לע"ז על הבתולה אינה מקבלת חופה וקידושין
ביום הרביעי וזאת היא המסגד שבנות ישראל ישמרו
את תפקידם: איש או אשה שאין מכירים לא ינתן חופה
וקדושין אלא ע"י בירור גדול: לא יושלח גט לא מעבר לים
ולא במדינה כי אם ע"י שליח.

ד) אינם מתחתנים עם הרפאים, ולא מקבלין מתיהן לקבור על בית עולם של ישראל, כי יש להם חרטה קודם מותן. ויקברו בקברותיהן לבדנה. אינם נאמנין אצל ה'דת לתן עדות, ולא נאכל מכליהן. ועוד כמה דברים אשר התקינו אנשי המדע להזהר מהן המה בצנערה משום אל תתחר במרעים וכו'.

כמו כן מנהג בפה שני הוקנים החשובים העומדין למשמרת עדתם על תקנות אנשי כנסת הגדולה. והיה היקר הדאקטער רפאל, והיה היקר החזן אייזיקס ה' יארין ימיהם:

אין אות, תג, ועוקץ, בתורה הקרושה אשר אין בו סוּ ורמוז, כי גם פסוק מפורש בתורה ובנביאים שיעמד אנשים כל יקומו רפאים חלושי אמונה בעקבא דמשיחא אך לא אוכל להעלות עלי גליון מטעם הכמוס עמד כאשר יזכני ה' במהרה להגיע למחוז הפצי לחיים ולשלום או בהתחברות שלומי אמוני ישראל ובהסכמתם יודפי בעזרה כחלק השני ויראו כל העם ולא ייודון עוד, ואקו שכל ישגיהו על הקר, ללא לשמוע בקול, ויעזבו את פסוּ אליל ויאחזו בתקנות אנשי כנסת הגדולה. ונשלמה פרי שפתינו ובזכות זה יבוא משיח צדקנו ב'ב אמן:

ת ו ש ל ב ע .

שכט

וידב יעקב כלכן ויאמר (שים כה נגד אחי)

לפ"ק

(ראשי התיבות שכנא בראשית ק' לא פ' לו).

